

Arrest

nr. 92 152 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. VAN BRIEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 augustus 2009 opnieuw het Rijk binnen en diende op 25 augustus 2009 een asielaanvraag in. Op 26 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Qardho (Puntland) en te behoren tot de Osman Mohamud-clan (< Majerteen < Darod).

Op 10 december 2003 diende u een **eerste asielaanvraag** in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van verblijf werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 12 januari 2004, welke werd gevolgd door een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal dd. 6 mei 2004. U diende geen beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. U reisde naar Zwitserland alwaar u asiel aanvraag. U reisde naar Nederland alwaar u opgepakt werd doch weigerde asiel aan te vragen. U reisde naar Zweden alwaar u asiel aanvraag in januari 2009 en uw vingerafdrukken werden aangetroffen waardoor u bijgevolg teruggestuurd werd naar België.

Op 25 augustus 2009 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 25 augustus 2009) en het Commissariaat-generaal (dd. 23 november 2010) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgend document voor: een medisch attest uitgereikt door Dr. I.M. op 31 januari 2010.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Commissaris-generaal op 6 mei 2004 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen omdat u het niet aannemelijk kon maken dat u als aanhanger van voormalig president Jama Ali Jama een actuele “vrees voor vervolging” zou koesteren ten opzichte van president Abdulahi Yusuf onder meer omdat er op 17 mei 2003 een vredesovereenkomst werd gesloten tussen Abdulahi Yusuf en Jama Ali Jama's opvolger, Mahamoud Muse Hirsi Ade (zie bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 6 mei 2004). De vaststelling dat u niet in beroep ging tegen deze beslissing van het Commissariaat-generaal wijst bovendien enigszins op een gebrek aan interesse betreffende de door u ingediende asielaanvraag.

Met betrekking tot de **nieuwe elementen** die u voorlegde om uw **tweede asielaanvraag** te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Ten eerste verklaarde u dat er in Puntland opnieuw een machtswissel had plaatsgevonden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 23 november 2010, p. 2) en dat president van Puntland, Abdulahi Yusuf, werd opgevolgd door Abdirahman Farole (p. 2). Ook uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Abdirahman Muhammad Mahmud Farole op 8 januari 2009 werd verkozen tot president van Puntland en dat hij Mahmud Muse Hirsi Ade opvolgde die sinds 2005 aan de macht was in Puntland (zie informatie in administratief dossier). Uw bewering dat u nog steeds voor uw leven vreest nu Abdirahman Farole president werd omdat de nieuwe president niet beter is dan Abdulahi Yusuf (p. 2) kon u echter niet objectiveren. Ook uw toelichting dat u vreest dat de huidige regering van Abdirahman Farole u zou vervolgen omdat u destijds behoorde tot de entourage van president Jama Ali Jama (p. 2) kon u niet concretiseren of hard maken. U verklaarde in dit verband in vage bewoordingen niet bepaalde personen te vrezen doch “de regering [van Abdirahman Farole] in het algemeen” (p. 7). Ook werd reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag verwezen werd naar een verzoening en vredesovereenkomst tussen Mahamoud Muse Hirsi Ade (de opvolger van Jama Ali Jama) en Abdulahi Yusuf die gesloten werd op 17 mei 2003 en als gevolg waarvan alle politieke gevangenen zouden zijn vrijgelaten en er een machtsdeling gebeurde tussen de voormalige rivalen (zie bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 6 mei 2004) en uit landenrapporten waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet blijkt dat er indicaties zijn dat de vredesovereenkomst van 17 mei 2003 herroepen of geschonden werd.

Ten tweede kan worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat u ook in Zweden en Zwitserland een asielaanvraag indiende (p. 7). U verklaarde in dit verband dat u asiel aanvraag in Zweden onder een andere naam, meer bepaald Said Ali Aden, (p. 7) en in Zweden tevens een asielaanvraag aflegde dat verschilt van het door u afgelegde asielrelaas in België (p. 7). U verklaarde in dit verband dat u in Zweden een andere naam gebruikte om uw asielaanvraag in België te verbergen (p. 7) en een ander asielrelaas aflegde omdat u in België niet werd erkend als

vluchteling op basis van het door u afgelegde asielrelaas (p. 7). Gezien u trachtte om de Europese asielprocedure aan te wenden om uw verblijf in Europa te regelen en u deze procedure met verschillende identiteiten trachtte te misbruiken, tast dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan.

Ten derde legde u een medisch attest voor dat uitgereikt werd door Dr. Ivo Malfait op 31 januari 2010 en waarin melding wordt gemaakt van een aantal psychische en fysieke klachten (zie informatie in administratief dossier). Enerzijds kan worden opgemerkt dat het door u voorgelegde medisch attest geen bewijs vormt van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten omdat hierin geen uitsluitel wordt gegeven over de omstandigheden waarin u deze letsels zou hebben opgelopen. Anderzijds kan worden opgemerkt dat uw medische toestand u klaarblijkelijk niet verhinderde naar diverse Europese landen te reizen en asiel aan te vragen onder een andere identiteit en met een andere asielrelaas. Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen aldus niet onmiddellijk verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Er zijn evenmin redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hiervoor werd reeds opgemerkt dat de door aangehaalde vervolgingsfeiten geen actuele vrees meer inhouden. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat deze (of andere) feiten bij terugkeer naar Qardho aanleiding zouden geven tot een 'risico op het lijden van ernstige schade', i.c. een risico op doodstraf of executie of een risico op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing (in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980). Bovendien kan bezwaarlijk worden gesteld dat u bij terugkeer naar Qardho een risico zou lopen op het lijden van ernstige schade als gevolg van een gewapend conflict. Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1). U verklaarde in Qardho te zijn geboren (gehoorverslag Commissariaat-generaal in kader van eerste asielaanvraag dd. 22 maart 2004, p. 3) hetgeen gelegen is in het huidige Puntland. U voegde er aan toe vanaf uw geboorte (p. 3) in 1963 tot 1974 in Qardho te hebben gewoond (p. 3) en vervolgens van 1974 tot 1990 omwille van uw studies in Mogadishu verbleven te hebben (p. 3). U voegde hier aan toe naar aanleiding van de uitbraak van de burgeroorlog in Mogadishu (p. 3) in 1990 naar Qardho te zijn teruggekeerd (p. 3) alwaar u onafgebroken verbleef (p. 4) tot u Qardho verliet op 15 oktober 2003 (p. 6) om naar België te reizen alwaar u op 10 december 2003 een eerste asielaanvraag indiende (p. 6). Bijgevolg wordt er van uitgegaan dat Qardho (en bij uitbreiding Puntland) als uw regio van oorsprong kan worden beschouwd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA, blijkt dat op dit ogenblik de situatie in Puntland niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). In 2010 zou onrust ontstaan zijn in Puntland door gevechten tussen Puntlandse strijdkrachten en een rebelligroepering die claimt gelieerd te zijn aan Al-Shabaab en die wordt geleid door de Puntlandse Sheikh Mohamed Said Atom (of Atam). Onder de noemer van veiligheidsoperaties om terroristische elementen uit te bannen, hebben de Puntlandse autoriteiten tussen 1 september 2010 en 30 april 2011 naar schatting meer dan 200 niet-Puntlandse Somaliërs en Ethiopiërs uitgezet. Deze acties zijn aldus niet gericht tegen de Puntlandse bevolking. Niettegenstaande deze ontwikkelingen zou Puntland over het algemeen relatief veilig zijn, ongeacht clanlidmaatschap (zie informatie in administratief dossier). Sinds begin 2011 zouden er in Puntland golven van geweld en moorden plaats hebben gevonden, vooral in Galkayo, Bosaso en de regio's rond Galgala. Moordaanslagen viseren zakenmannen, [clan]oudsten, religieuze leiders, gerechtsambtenaren, veiligheids- en wetshandhavers. Terwijl sommige van deze daden gezien moeten worden als gemeenrechtelijke criminele daden blijken anderen eerder in de sfeer te liggen van clangebaseerde vergeldingsmoorden of uitgevoerd door de Atam-militie die nauwe banden heeft met Al-Shabaab. Er zijn berichtgevingen die melding maken van vredesgesprekken tussen president Farole en Atam die schijnbaar resulteerden in preliminaire akkoorden, een aangekondigde amnestie inclus. In september 2011 werd in opeenvolgende aanslagen een journalist gedood, raakte een journalist zwaargewond en vond in oktober 2011 een aanslag plaats op radiostation Radio Galkayo in Puntland

(zie informatie in administratief dossier). **Uit dit alles blijkt dat de situatie in Qardho (Puntland) niet van die aard is om te kunnen gewagen van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, waarbij burgers een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de schending in van de materiële motiveringsplicht, het beroep wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Verzoeker baseerde zijn eerste asielaanvraag op zijn activiteiten als officieus adviseur van de in november 2001 pas verkozen nieuwe president “Jama Ali Jama”, waardoor hij gevisieerd werd door de aanhangers van diens rivaal en voormalig president “Abdulahi Yusuf”. Zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoekers voorgehouden vrees niet geobjectiveerd kon worden, aangezien bleek uit algemene informatie dat er een vredesakkoord gesloten was tussen Abdulahi Yusuf en Mahamoud Muse Hirsi, de opvolger van Jama Ali Jama en voorzitter van de Puntland Salvation Council -een coalitie van de tegenstanders van Abdulahi Yusuf-, en alle politieke gevangenen vrijgelaten waren en Mahamoud Muse Hirsi de nieuwe president was.

3.2. Als nieuwe elementen voert verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aan dat er in Puntland opnieuw een machtswissel plaatsvond en hij vervolging vreest door het regime van deze nieuwe president, “Abdirahman Muhammad Mahmud Farole”, die behoort tot de groep van Abdulahi Yusuf. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming wederom niet geobjectiveerd kon worden en verzoeker bovendien intussen ook in Zweden en Zwitserland asiel aanvraag waar hij een andere naam en een ander asielrelaas voorhield, wat zijn geloofwaardigheid van zijn voorgehouden identiteit bezwaart.

3.3. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij in het verzoekschrift stelt dat “*Er is thans enkel naar de buitenwereld toe een verschil met de vorige regering, doch de bestaande regering is volgens verzoeker niet beter dan de vorige regering. De bestaande regering is de voortzetting van de vorige regering, vermits dezelfde politieke ideologie en politiek wordt gevoerd.*” Verzoeker verklaarde immers dat hij opnieuw asiel aanvraag omdat “*de politieke situatie is weer veranderd*” en er een “*nieuwe president*” is die “*behoorde tot de groep van Abdullahi Yusuf, hij is minister geweest van financi(e)ën*” en “*voert dezelfde politiek*” als Abdulahi Yusuf, is “*een dictator*” en “*hij beheerst nog steeds het leger, maar mijn grootste probleem is dat ik gevlucht ben uit de gevangenis*” (gehoorverslag CGVS, p.2, 5 en 6).

3.4. Verzoeker legde een medisch attest neer, waaruit blijkt dat hij “*werd opgenomen met een psychose, hij was zeer angstig, sprak over zijn lichaam dat stuk was. Hij had angst om medicatie in te nemen en bleef in de buurt van het verpleegbureel rondhangen. Na opklaring van de psychose zien we een aangename man die iedereen wil helpen. Er blijven nog steeds vreemde belevingen aanwezig doch niet in die mate dat ze hem ernstig storen*”. Verzoeker argumenteert dat “*Het psychotisch gedrag van verzoeker, waarvoor hij thans nog steeds wordt behandeld, kan ook enkel en alleen worden*

toegeschreven aan hetgeen verzoeker in het verleden heeft doorgemaakt en hij vreest opnieuw dat hij dergelijke zaken dient te moeten doormaken bij een terugkeer.”

3.5. De Raad wijst erop dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn medische problemen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij deze werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Voorts blijkt uit het gehoorverslag ontegensprekelijk dat verzoeker over voldoende verstandelijke vermogens beschikt om duidelijke verklaringen af te leggen zowel over het politieke verleden als over de actuele politieke situatie in Puntland, alsook over zijn eigen leefwereld, en merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers “psychotisch gedrag” hem “*niet verhinderde naar diverse Europese landen te reizen en asiel aan te vragen onder een andere identiteit en met een andere asielaanvraag*”. Een dergelijke handelwijze houdt in dat verzoeker om migratiedoeleinden gericht en consequent kan handelen over een langere periode. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker zijn asielmotieven eenduidig en adequaat kan toelichten.

3.6. Hoe dan ook ziet de Raad niet in hoe uit dit medisch attest zou kunnen blijken dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker gaat voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing, met name dat daargelaten de geloofwaardigheid en ware toedracht van verzoekers vroegere politieke activiteiten, niet kan overtuigen dat verzoeker gelet op de actuele situatie in Puntland, bij een eventuele terugkeer naar Puntland, geïmagineerd zou worden door het regime van de nieuwe president. Zowel uit verzoekers verklaringen als uit het administratief dossier blijkt dat er een nieuwe president werd verkozen in Puntland, die vroeger deel uitmaakte van de regering van Abdullahi Yusuf, doch er zijn geen elementen waaruit blijkt dat hierdoor de algemene situatie radicaal in negatieve zin gewijzigd is, noch dat iemand met verzoekers voorgehouden - doch gezien zijn identiteitwissel niet bewezen - profiel door het nieuwe regime geïmagineerd zou worden en daarom internationale bescherming zou behoeven.

3.7. Verzoekers argument “*dat de politieke en sociale situatie in het land van herkomst nog steeds onrustwekkend is, hoewel dit niet voortdurend op die manier in de media wordt bericht. Er is thans nog steeds geen enkele sprake van vrede*”, wordt niet gestaafd noch geobjectiveerd. Integendeel, uit objectieve informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat voormalig president Mahamoud Muse Hirsi wegens beschuldigingen van onder meer illegale olie-deals en steunverlening aan piraten in een negatief daglicht werd geplaatst, dat Abdirahman Muhammad Mahmud Farole tijdens zijn campagne de nadruk had gelegd op economische hervormingen, verbetering van de veiligheidssituatie, en de strijd tegen piraterij en corruptie, en uiteindelijk verkozen werd door het parlement als nieuw president. Voorts blijkt uit deze informatie dat Puntland, net als de andere landen in de regio, kampt met problemen zoals piraterij, terrorisme en er zich gewelddadige incidenten kunnen voordoen doch de algemene veiligheidssituatie er als sedert vele jaren “*relatief kalm*” kan worden beschouwd (zie administratief dossier, SOM2004-010w eerste asielaanvraag landenmap en tweede asielaanvraag landeninformatie onder meer 15c Somaliland Puntland, addendum, 30 november 2011). Verzoeker weerlegt dit niet.

3.8. In het summiere verzoekschrift voert verzoeker geen elementen aan die voorgaande vaststellingen kunnen vitiëren en beperkt zich tot het louter bevestigen van zijn voorgehouden vrees. Aldus dient de Raad vast te stellen dat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag besloten heeft.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. In zoverre verzoeker zich steunt op een schending van artikel 48/4, §2, c waar hij aanvoert “*dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven en zijn persoon tengevolge van het willekeurig geweld dat zich voordoet binnen het bestaande conflict*” dient te worden vastgesteld dat op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen er sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Verzoeker toont geenszins aan dat dit thans het geval zou zijn in Puntland, noch kan dit, zoals blijkt uit wat voorafgaat, worden afgeleid uit de algemene, objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

4.3. Aangezien verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming verder beroept op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK